

## Domov důchodců v Bojkovicích.

Príspevková organizace města Domov – penzion pro důchodce a Dům s pečovatelskou službou Bojkovice zahájí od 1.1.2006 provoz domova důchodců se šesti lůžky.

Tento malý domov je vybudován rekonstrukcí služebního bytu v penzionu, Černíkova 965.

Domov důchodců nabízí umístění především klientům penzionu a domu pečovatelské služby, kteří vzhledem ke svému zdravotnímu stavu potřebují komplexní péči. Domov důchodců bude sloužit i občanům okrsku Bojkovice. Lidé, kteří budou odkázáni na celodenní péči, již tak nebudou muset odcházet do cizích zařízení a bude jim umožněno dožít v prostředí, na které jsou zvyklí.

Úhrada za celodenní péči včetně bydlení a nezbytných služeb (stravu, praní a úklid) činí okolo 6.000,- Kč za měsíc. Provoz domova důchodců finančně podpoří Krajský úřad Zlínského kraje formou dotace na lůžko.

*Mgr. Věra Stašová*



## Vzpomínka na manžele Pavlíkovy

Vzpomínky na blízké lidi, slušné, přátelské a vldné doprovázejí po celý život nejen příbuzné, ale i jejich přátele a spolupracovníky.

Nejen učitelé, ale širší bojkovská veřejnost vzpomínají v těchto dnech 25. výročí úmrtí manželů Ladislavy a Jaroslava Pavlíkových, kteří nečekaně a náhle, byť po velkých zdravotních problémech, opustili tento svět. Oba dva byli zapálenými a oblíbenými kantory, milováni nejen žáky, ale i veřejností.

Tato učitelská manželská dvojice si byla vědoma toho, že osobnost kantora je podmíněna nejen mistrnou pedagogickou dovedností, ale také bohatými, veřejně společenskými aktivitami. Organizační schopnosti, muzikálnost, vztah ke sportu a k všerozmanité kultuře se u nich promítala do významných společenských a sportovních akcí. Oba měli rádi lidi a také byli všude vidět a lidé měli rádi je.

Ve školní sborově šířil pan učitel Pavlík jako zástupce ředitele, tělocvikář a výborný houslista vždy dobrou náladu, okořeněnou přemírou vtipů a svérázným humorem. Společně s manželkou byli přivítiví a dobrušední ke všem členům pedagogického sboru, ale i ostatním zaměstnancům školy. Stali se hybnou silou, která podpořila po mnohaleté odluce obnovu folklorního souboru Světlovan. Vytvořila se výborná parta nadšenců, kteří se pustili s elánem do zvládnutí velkého množství písniček, tanců a zvyků z regionu, ale i jiných oblastí. A protože oba věděli, že je nutné vychovat si nástupce, paní učitelka, s elánem sobě vlastním, mravenčí práci a trpělivostí se věnovala těm nejmenším, Světlovánku.

Svým způsobem se na nich podepsalo období normalizace, kdy tento skvělý člověk a učitel byl nucen z nepochopitelných důvodů změnit místo svého působení, což se určitě podepsalo na jeho zdravotním stavu.

Zaseté semínko tímto manželským párem našlo úrodnou půdu nejen na poli sportu v dnešní bojkovské škole, ale i v pokračování kulturních tradic. Manželé Pavlíkovi si lásku a úctu nezískali penězi, ale tím, že otevřeli svá srdce a dávali sami sebe. A na takové lidi nelze zapomenout.

*Květoslava Ogrodníková, místostarostka*



Vedení společnosti ZEVETA Bojkovice, a.s.  
pořádá  
v pátek 20. ledna 2006

## IV. reprezentační ples

K tanci a poslechu hrají  
dechová hudba Vracovjáci,  
taneční skupina ARGEMA  
a cimbálová muzika Slavičan,  
předtančení,  
bohatá tombola,  
losování vstupenek.

**Začátek ve 20.00 hodin,  
Kulturní dům Bojkovice.**

Myslivecké sdružení NIVA Bojkovice  
Vás srdečně zve na

**Myslivecký ples,**  
který se bude konat  
**v pátek 17. února 2006**  
**v Kulturním domě v Bojkovicích.**

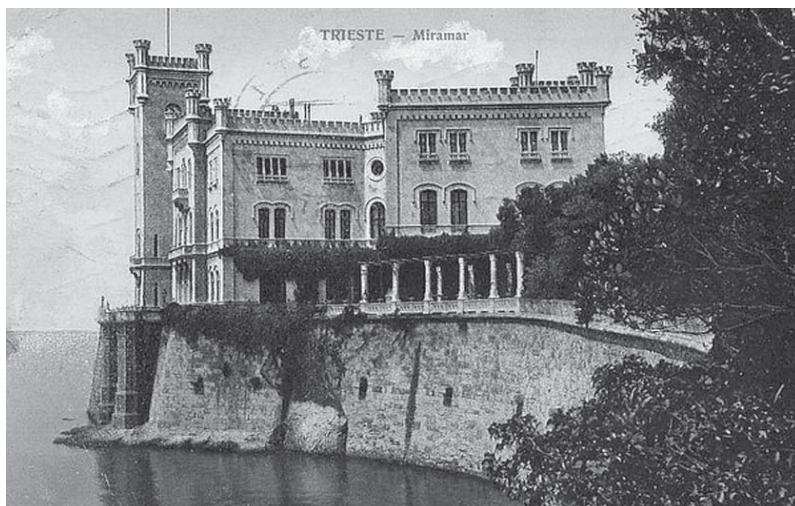
Hraje dechová hudba Podhoranka  
a AZ RÁDIO.

**Zahájení plesu ve 20.00 hodin,**  
bohatá tombola,  
zvěřinové speciality.

# Slovácké Miramare a jadranský Světlov, zámky jako z pohádky

Na východ od Uherského Hradiště, v CHKO Bílé Karpaty, leží městečko Bojkovice. Věvodí mu romantický zámek Nový Světlov, jedna z nejkrásnějších ukázek anglické novogotiky v našich zemích.

Pro svou značnou podobnost se známým zámkem arcivévody Maxmiliána Habsburského poblíž italského Terstu bývá nazýván „slováckým Miramare“. Na tom by nebylo nic neobvyklého, pokud by přestavba světlovského hradu opravdu byla inspirována zámkem Miramare, tedy jeho podobou, jak je mylně uvedeno v mnoha pramenech. Miramare se však předlohou pro vzhled bojkovického sídla stát ani nemohl, už proto ne, že v době, kdy se započalo s jeho stavbou, byla již velkolepá, deset let trvající novogotická přestavba zámku Nový Světlov dokončena. Podobnost obou zámků je skutečně víc než zajímavá, skoro by se chtělo pátrat po tom, zda naopak architekt mocného Habsburka Carl Junker nemohl být inspirován plány svého vídeňského kolegy Eduarda Kuschee, rodáka z Opavy.



Zámek Miramare najdeme asi 3,5 km severozápadně od přístavu Terst, dnes patřícímu Itálii, dříve habsburské monarchii (tj. rakouskému císařství, resp. Rakousku-Uhersku). Leží na skalnatém ostrohu nad Jaderským mořem, jeho název se překládá jako „vyhlídka na moře“. Byl postaven v letech 1856-1860 na přání arcivévody Maxmiliána I., který si právě toto malebné místo vybral k uskutečnění jednoho ze svých romantických snů - postavit si sídlo, jež by mu připomínalo jeho největší zálibu - mořeplavbu.

Maxmilián se narodil jako druhorozený syn arcivévodského páru Františka Karla a Žofie Bavorské. Zatímco jeho starší bratr, František Josef, byl předurčen pro rakouský císařský trůn, pro ambiciózního a ve společnosti stále více oblíbeného Maxmiliána nebyly zpočátku připraveny žádné politické úkoly. Věnoval se vojenské kariéře, kvůli své lásce k moři a cestování si zvolil službu u námořnictva. Těšil se velkému úspěchu nejen v armádě, ale především v aristokratických kruzích. Pro svůj přitažlivý šarm a zájem o vědu a umění se stal vyhledávaným společníkem, zejména u žen, zapůsobil i na francouzského císaře Napoleona III. a jeho choť. Ve svých 22 letech byl jmenován vrchním velitelem rakouského válečného loďstva.

Dva roky poté začíná na Jadranu stavět pro sebe a svou teprve šestnáctiletou nevěstu Charlottu Belgickou oslnivé rodinné sídlo - Miramare. Architekt Carl Junker buduje zámek přesně podle Maxmiliánových představ - z bílé tyrolské žuly a v módním novogotickém slohu. Interiéry jsou zařízení v námořnickém stylu, Maxmiliánova pracovna je upravena jako lodní kajuta. Z terasy lze po mramorových schodech sestoupit až k samotnému moři. Zámek obklopuje park o rozloze 22 ha, arcivévoda osobně dohlíží na jeho osazení exotickými stromy a rostlinami, stavi skleníky, altány, voliery, jezírka, sochy. Ale ani rozptýlení v podobě péče o park a zahrady neodvádí ctižádostivé manžele od touhy po politické aktivitě a moci, zvláště poté, kdy byl Maxmilián po dvou letech zproštěn funkce generálního guvernéra Lombardsko-benátského království.

A tak přijímají nabídku delegace mexických konzervativců (podpořenou navíc Napoleonem III. a jeho vojsky) a roku 1864 se Maxmilián Habsburský stává mexickým císařem. Ne však na dlouho. Mexiko je už šest let zmitáno občanskou válkou a plány Francie nahradit republiku monarchií a prezidenta Juaréze císařem Maxmiliánem se nesetkaly s úspěchem. Manželé nebyli v Mexiku přijati, jak by se očekávalo, a přes veškerou Maxmiliánovu snahu být místnímu lidu dobrotivým císařem zažívali jedno zklamání za druhým. Francouzský císař marně doufal, že si tímto tahem rozšíří svůj mimoevropský vliv a zajistí Francii ještě větší slávu. Na nátlak USA musela být nakonec francouzská vojska z Ameriky stažena. Hrdá Charlotta rozmluvila svému choti zamýšlenou abdikaci, kterou považovala za zbabělou, a vydala se hledat pomoc zpět do Evropy. Avšak Maxmiliánovi se už nepodařilo svou pozici upevnit a posílit. Po třech letech své vlády byl republikány obviněn z velezrady a odsouzen k smrti. Ještě téhož roku (1867) byl v Mexiku popraven.

V té době čtyři tisíce kilometrů vzdálený zámek v moravských Bojkovicích stál už bezmála dvacet let ve stejné podobě, v jaké ho známe dodnes.

Na rozdíl od Miramare nebyly budovy Nového Světlova novostavbou, ale přestavbou původně gotického hradu. Ten byl založen pány z Landštejna koncem 15. století (jeden z nejmladších hradů na Moravě) jako náhrada nepohodlně přístupného staršího sídla Světlova, od teď již zvaného Starý Světlov. Zároveň nový hrad převzal i funkci zničené bojkovické tvrze. Původní architektonická dispozice hradu se nezměnila ani během renesančních a barokních úprav, které se, kromě zbudování mohutného renesančního opevnění, týkaly především obytných částí a interiérů. Teprve novogotická přestavba dodala objektu zcela nový vnější vzhled a z hradu se stal zámek. Nepravidelný půdorys budov zůstal zachován, byly však odstraněny zbytky vnější renesanční fortifikace a nově postavena velká čtyřpatrová hranolová věž a věž vedle nové jižní brány. Jedno a dvoupatrové budovy obklopující dvě nádvoří v sobě skryly původní gotický hrad i pozdější renesanční palác. Znovu byly upraveny interiéry a zcela změněny fasády, které díky výrazným prvkům tudorské gotiky nejvíce umocňují pohádkový dojem ze zámku. Tuto nákladnou přestavbu uskutečnila tehdejší majitelka hradu, komtesa Jindřiška (Henriette) Haugwitzová z Biskupic.

Její maminka, hraběnka Žofie (Sophia), koupila panství v roce 1803 za 277 000 zlatých. (Žofiin manžel vlastnil mimo jiné i zámek v Náměšti nad Oslavou.) Byla nadšenou citelkou umění, zejména hudby a malířství. Pořádala na hradě koncerty, hudební dýchánky, zvala sem významné umělce. Hrad se v té době stal centrem kulturního života. Po její smrti roku 1835 se stala Jindřiška dědičkou panství.

To jí bylo 36 let, byla už 18 let vdaná za hraběte Jindřicha Larisch-Mönnicha, karvínského velkopřemyslníka, a měla s ním tři syny (prvorozený Jan se později stal zemským hejtmánem Slezska a dědil po tatínkovi, druhorozený Evžen pak zdědil světlovské panství). Vynikající finanční situace manžela umožnila Jindřišce roku 1846 zahájit velkorysou přeměnu Nového Světlova, a to podle stejné velkorysého projektu architekta Eduarda Kuschee. Kuschee žil a pracoval ve Vídni, pocházel však z Opavy a kromě jiného vypracoval na zakázku i plány na přestavbu opavského Zemského divadla, která se však pro nedostatek financí nakonec nerealizovala. Zato romantickou přestavbu Nového Světlova dovedl až do velmi zdařilého konce. Trvala sice už zmiňovaných dlouhých deset let (dokončil ji roku 1856), ale rozhodně stála za to. Z hradu o 16 obytných místnostech se stalo skutečně reprezentační zámecké sídlo podle nejnovější módy, řadící se mezi soudobé architek-



tonické skvosty : zámek má dva velké sály a 80 komnat, v místnostech na patře krásné kazetové stropy. Interiéry manželé vybavili vzácnými uměleckými sbírkami, především obrazů a soch a pokračovali zde v kulturní tradici Jindřiščiných rodičů. Hostili např. Josefa Mánesa, jenž byl Jindřiščiným učitelem malování. V rytířském sále pořádali koncerty v provedení 48 členného sboru hudebníků, složeného, jak bylo zvláštním rodinným zvykem provozovaným nejen zde na Světlově, ale i v Náměšti, ze zaměstnanců panství, služebných, místních učitelů i prostých lidí, kterým sami poskytli hudební vzdělání. Část bývalé obory nechala Jindřiška italskými odborníky přeměnit v anglický park s nezbytnými skleníky pro pěstování citrusů, fíků a dalších tropických plodů. U zámku založila i morušový sad pro chov bource morušového kvýrobě hedvábí. Zároveň se Jindřiška stejně jako manžel věnovala tehdy velmi moderní činnosti - rozvoji průmyslu. Byla akcionářkou železnice, spolumajitelkou soukenické továrny, vlastnila lihovar a rafinérii lihu a mnoho hospodářských dvorů. Spolu s manželem vybudovali v Bojkovicích i železnou huť, ta však brzy přestala fungovat. Jindřiška měla italské služebnictvo, od komorníků až po kuchaře, a to až do své smrti (1884). Přesto na Novém Světlově pobývala hraběnka jen v létě, na zimu odjížděla do slunné Itálie.

Odborníci zámek dodnes řadí k nejstarším, nejprůzračnějším a nejlépe provedeným stavbám novogotického slohu u nás. Z původního zámeckého inventáře toho na zámku do dnešních dob bohužel mnoho nezůstalo.

Za socialistické éry byl zámek využíván téměř v plném rozsahu. V přízemí a sklepech byly zřízeny stylové restaurace a vinárny, část zámku přeměněna na hotel. Zámecká kaple a přilehlé prostory sloužily jako obřadní síň. V prvním patře bylo instalováno regionální vlastivědné Muzeum Bojkovska se sbírkami týkajícími se archeologie, dějin hradu, lidových řemesel a místního folklóru. Později bylo muzeum přemístěno do několika malých místností bočního křídla u západní věže, kde působí dodnes. V současné době je celý zámek na prodej za 15 milionů korun, což je cena v porovnání s jinými, daleko méně významnými a daleko více zchátralými objekty téměř směšná, a nebýt jeho nevýhodného geografického umístění, jistě by se kupec už dávno našel.

Jadranský zámek Miramare nepřinesl štěstí ani dalším držitelům. Navždycky však zůstane spojený s nešťastným osudem Jeho veličenstva Maxmiliána, snílka a poety, který miloval krásu a romantická dobrodružství a zaplatil za ně svým mladým životem. K popularitě Miramare navíc jistě přispěla nemalou měrou i císařovna Sissi, Maxmiliánova švagrová, když si zámek oblíbila jako své letní sídlo. Nový Světlov je sice starší a co do velikosti nejen srovnatelný, ale dokonce rozsáhlejší než Miramare, ale žádný z jeho majitelů se nijak výjimečně neprosлавil. Italský zámek se po letech stal mnohem více vyhledávaným turistickým sídlem. Přestože nebyl tomu našemu vzorem, musíme se smířit s tím, že k němu, jako k bezpochyby známějšímu a proslulejšímu, zůstane Světlov připodobňován.

*Zdroj : internet*



## Historická výročí v r. 2006

1376	před 630 lety Jan a Petr z Přechkovic přepustili ves Janu Jičínskému z Cimburka	1636	před 370 lety na popravišti 3x mečem sřata Anna Krchňáčka z Bojkovic, pak katem podřezána	1866	před 140 lety začal úspěšně působit vzdělávací spolek Svatopluk
1406	před 600 lety se Adam z Hrádku stal majitelem Bzové	1636	před 370 lety vzpomínána kaplička na dolním konci Bzové	1896	před 110 lety vznikl v Přechkovicích sbor dobrovolných hasičů
1426	před 582 lety Husité zničili hrad Zuvačov a táhli přes Bojkovice	1656	před 350 lety dostavěn kostel sv. Vavřince v Bojkovicích	1896	před 110 lety prof. Josef Klvaňa, geolog a národopisec, pobýval v Bojkovicích
1466	před 540 lety Anna z Hrádku s manželem Janem z Lometic byli majiteli Bzové.	1716	před 290 lety postaven Mariánský sloup od Václava Divokého ze Střílek	1906	před 100 lety prodává hrabě Aug. Bellegarde zámek N. Světlov, kupujícím je hr. Aladar Karatzony
1466	před 540 lety Johanka z Přechkovic dala své právo na tuto ves Janu Jičínskému z Cimburka	1836	před 170 lety zahájen provoz v Jindřiščině huti pod N. Světlovem	1926	před 80 lety se novými majiteli Světlova stali manželé Ladislav a Jarmila Zbořilovi
1576	před 430 lety přistavěn Nový Světlov o třípatrový renesanční palác Tetaury z Tetova a Malenovic	1836	před 170 lety již druhý nápor cholery, zemřelo přes 100 osob	1936	před 70 lety zakládá Vítězslav Kyšer a. s. zbrojní závod v Bojkovicích (Osičí)
1636	před 370 lety byly Bojkovice za roční poplatek 300 zl. osvobozeny od robot Gabrielem Sereným	1846	před 160 lety začala přestavba hradu Světlova na renesanční zámek	1946	před 60 lety v Bojkovicích založen rybářský spolek
1636	před 370 lety zavedeny knihy smluv svatebních v Bojkovicích	1856	před 150 lety se osamostatnila škola ve Bzové od bojkovské fary	1946	před 60 lety dne 13. srpna tragicky zahynul řídící učitel Ant. Tomášek, osobní přítel T. G. Masaryka, zasloužil se o hospodářský, politický i kulturní rozvoj Bojkovic a okolí
1636	před 370 lety vznikla registra kupů v Bojkovicích	1866	před 140 lety třetí cholerová pohroma, zemřelo 71 osob		
		1866	před 140 lety vznikl požár od čp. 216, vyhořelo 75 domů		

*Oldřich Juračka*

V minulém čísle NAŠEHO BOJKOVSKA jsem Vás informovala o Týdnu knihoven a akcích, které v tomto období v naší knihovně proběhly. Dnes bych se k tomu alespoň pár řádky chtěla vrátit.

V knihovně byl vypsán kvíz - soutěž pro dětské čtenáře věnované Boženě Němcové a jejímu nejznámějšímu dílku Babička. Ze správných odpovědí byl vylosován jeden čtenář, který získal knižní odměnu. Tímto vítězem se stal 13-letý Lukaš KOZUBÍK z Pitína. Ještě jednou mu blahopřeji.

Pokud jde o anketu, při které mohli všichni návštěvníci knihovny napsat anonymně své nápady, postřehy a připomínky k činnosti a provozu knihovny, byla vyhodnocena takto...

## Pochvaly:

- celková spokojenost s knihovnou a jejím umístěním
- pestrost knihovního fondu
- pořádání besed a jiných akcí
- výzdoba knihovny - obrázky dětí, nástěnky
- přehlednost knihovního fondu
- možnost internetu zdarma
- dostatek knižních novinek
- pochvala knihovnice - ochota, vstřícnost

## Stížnosti a připomínky:

- knihovna je málo barevná (bílé stěny)
- nejsou zde skříňky na odkládání osobních věcí
- nedostatečný knihovní fond
- málo novinek, zejména v dětské literatuře
- málo knih na pokračování
- malý prostor - nedostatečný pro studium - chybí samostatná čítárna
- nedostatečná otvírací - provozní doba
- chybí scanner
- je tu špatně fungující kopírka
- pomalý INTERNET - celková nespokojenost s PC = (napsala většina účastníků ankety)

Tak vidíte. Pokud jste dočetli až sem - kolik lidí, tolik názorů. Od té doby se již něco málo změnilo k lepšímu, ale stále nám v knihovně opravdu chybí základní a solidní vybavení. Snad se dočkáme.

Další „atrakcí“ v Týdnu knihoven byla rolička pergamenového papíru, na níž vznikala „Pohádka na pokračování“. Každý, kdo měl zájem, mohl na tento papír napsat větu na jakékoliv téma tak, aby navazovala na větu předešlou. Tak se pomalu rodil a vyvíjel příběh - pohádka, která vlastně nikdy nekončí.

Nabízím Vám nyní ukázkou toho, co „spisovatelé“ vytvořili na důkaz, že fantazii se opravdu meze nekladou.

„Pohádka na pokračování - a bez konce“.

Byl jednou jeden zámek a v tom zámku bydlela krásná princezna. Měla tři bratry a sedm ošklivých sester. Kromě krásy měla do vínku dánu moudrost a velkou lásku ke knihám. Obzvlášť k pohádkám, kde dobro zvítězilo nad zlem a moudrost nad hloupostí. Zato ale její sourozenci...

Její lásce se jen vysmívali. Vědění je nezajímalo, a proto se tato princezna musela se svými knihami při čtení ukrývat. A začala si říkat, že je škaredá. Kniha jí však přitahovala stále víc, protože se v nich mohla skrývat. A žít si svůj život v knihách, které tolik milovala. Život v knihách byl zajímavý, dělala co chtěla a hlavně byla při čtení pryč od lidí. Vyhýbala se jejich veškeré společnosti. Kniha jí dala vše, co jí jinde chybělo. Ukazovala jí hodné i zlé lidi, krásnou přírodu a vše zajímavé kolem nás. Ta kniha jí i léčila a princezna si začala říkat, že je to nejlepší kniha na světě. A proto se rozhodla, že se se svými zážitky podělí se svým nejbližším okolím.

Lidi kolem se jen divili a záviděli. Princezna však byla rozumná a říkala lidem, aby si nezáviděli, protože je to zahubí. Ale jednou šla ven a tam ji potkal velký medvěd. A ten medvěd by si na ní vylámal zuby. Zavřel ji do jedné komory a donesl jí moc a moc kokinek a haldu dortů a všehochoť - „to proto, aby jsi aspoň trochu ztloustla !!!“. Jenže princezna netloustla a netloustla. Protože všechno jídlo dala pocestným, co šli kolem.

Věděla, že kdyby ztloustla, tak by ji medvěd snědl, proto nejedla a nejedla, až byla hubená jako ruka. A ten medvěd jí dal do vězení, ale dívka utekla. Princezna šla krásným krajem a divila se, že příroda je krásná nejen v knihách, ale i v životě skutečném. Došla do vesnice, ale tam nebyla ani noha, a tak zaklepala u jednoho domečku. Otevřel ji strašně hodný pán a ona si s ním začala vyprávět a dozvěděla se, že taky četl knihy a strašně rád. A tak si začali povídat o knihách, které už četli. Dlouho si povíдали, až byla tma. Najednou začalo pršet. Ten hodný pán rozsvítil svíčku. Zeptal se princezny, jestli pak u něho nechce přespat. Princezna přespala. Ráno se probudila a vedle ní seděl krásný princ. A princ jí řekl, že ji miluje. A moc. Byla velice překvapená. Princ jí řekl, že se mu velice líbí a že by si ji chtěl vzít za ženu. „Ano?“ ... ptá se princezna.

A tady náš pohádkový nekonečný příběh končí. „Pohádka“ je uvedena bez úprav a změn tak, jak ji čtenáři opravdu psali na pokračování dle svých možností a schopností. Líbila se Vám? Mně ano. A docela by mne zajímalo její pokračování. Ale... bohužel... vždyť je to pohádkový příběh bez konce.

A děkuji všem, kteří se na jeho vzniku jednou větou podíleli.

## A jak je to v knihovně s akcemi na příští období?

Od ledna pokračujeme v cyklu cestopisných besed.

úterý 17. ledna 2006 ZANSKAR - přednáší p. Robert Bazika

úterý 14. února 2006 MOSKVA a Solovecké ostrovy - přednáší p. Ivo Dokoupil

úterý 7. března 2006 ALBÁNIE - přednáší p. Jan Vlasák



Beseda o orchidejích

Všechny besedy jsou samozřejmě doplněny diapozitivy a jejich začátek bude vždy v 18.00 hod.

O případných změnách a dalších akcích, které jsou zatím v jednání a nemáme je potvrzeny, budete včas informováni. Zároveň Vás na všechny akce pořádané knihovnou co nejsrdečněji zvou a upozorňují, že NEJSOU určeny pouze pro čtenáře knihovny, nýbrž pro širokou veřejnost.

Chtěla bych také připomenout, že začátkem nového roku je nutné hned při první návštěvě knihovny zaplatit roční příspěvky:

dospělí 40,- Kč  
dětí, studenti, důchodci 20,- Kč

**Půjčovní doba knihovny zůstává nezměněna.**

úterý, pátek	9.00 - 11.30 hod.	12.30 - 18.00 hod.
čtvrtek	9.00 - 11.30 hod.	12.30 - 16.30 hod.

**Do nastávajícího roku 2006 Vám všem přeji hodně pohody, zdraví a spoustu čtenářských zážitků nad krásnými knihami.**

Božena Gajdová